Чи юга, чи день в промінних косих,
Чи зоря пливе вечірнім плесом,
Сорок літ робив на хмарочосах,
Сорок літ — усе каменотесом.

У Чікаго шліфував граніти,
У Нью-Йорку — "білдінга" підводив,
Мертвий камінь був як самоцвіти
З рук його, Америці на подив.

А збери снагу його і змогу,
Що лягла у камінь понадміру,
Тим камінням вистелиш дорогу
Із Нью-Йорка у Аляску сіру.

А склади каміння те на грані,
В висоту зведи камінні грати,
Буде та колона як в тумані,
Бога дасть за бороду чіпати.

От уже дійшов старого віку,
От уже і з рук не та робота,
І його, як старця чи каліку,
Виставили раптом за ворота.

Він пішов в стару свою землянку,
Де не камінь, а гнилі пороги,
Де мокриці в щілях на світанку
Стіни плачуть мокрі од вологи.

З горя випив віскі чесну склянку,
Гнівно думав з ночі безгомінням:
Мільйонера вкласти б в цю землянку,
Завалить шліфованим камінням!